

Kovács Edward

BULIMIÁS

Nincs bennem hiányérzet, de mióta
nem beszélünk, mértéktelenül
zabálok, csak a kényszeres egymás-
utániságok, a kilátástalan éhségroham,
majd a megszabadulás görcsös vágya,
lenyelem, hogy kihányhassam,
mert ilyenkor csak az önvád marad,
megtalálni a kivetnivalókat,
bánni, hogy lenyeltem őket, téged,
minden nap feszíted gyomorfalamban,
mint az emészthetetlen anyag, megeszlek,
hogy kiokádhassalak.

PURGÁLÁS

Pedig tudtam jól, hogy ami nem épül be,
annak távozni kell, hogy minden felelőtlenül
megrágott darab csak újabb emészthetetlen
teher, gyomorforgató beidegződés, az öklendezés
lüktető ígérete, melyet bevált a megcsömörlött test,
pedig már nincs mit kiadnia, de azért felfaltalak,
a szájüregben a vágy sikamlós váladéka azóta sem
apadt, nyelőcsövemen keresztül csúszik tovább
a szétmárt üregbe, ahová bezártalak, ahonnan rendre
kitörsz, talán már ott se vagy, csak azt képzelem,
hogy a testem kifordul magából, folyamatosan kihány,
és ha ez tisztulás, mégis hogyan telíthet el ennyi hiány?

KÉNYSZER

Nincs már éhség, csak a szokások
önemésztő savaival marják gyomromat.
Elfogyasztottam mindened, mit a körmök,
a száj, a nyelv bélpoklos nyáladzása
megengedett, mit elbírt a térfogat,
mit hozzám mérten magadból
kínálni tudtál: romlandó étket.
Úgy fájsz bennem, mint sokasodó
fekélyek. Pedig, már sehol nem
vagy, semmi sem maradt, csak áll-
kapcsomban a kattogó rágás,
önmagát őrlő mozdulat.

Homo Deus sorozat (118 x 150 cm)